

KAVICS

avagy

Miért nem írok kritikát a Gondolatjelről?

Különösen vagyok a politikával, egészen különösen. Olyan ködös fogalmaim vannak róla mint érdekegyeztetés, érdekképviselés, választhatóság. Nálunk ilyen nincs. Mert a fegyverekkel és hazugságokkal támogatott tehetségtelenség és primitivizmus (ré)uralmát nem tartom annak.

Különösen vagyok a politikai lapokkal is, egészen különösen. Nálunk ilyenek sincsenek. Mert a hasábokba tördelt manipulatív fikciót nem tudom annak tartani. Vannak persze kivételek, mert rések is mindig vannak. Mészöly Miklóstól és Nádas Pétertől tanultam, hogy ez nem szerencse, hanem a dolgok természetéből adódó elkerülhetetlen következmény. A Gondolatjel azonban sajnos nem tartozik (vagy eddig nem tartozott) a kivételek közé. Az egyik kritikai megjegyzés a stafétabot átvételekor éppen az volt, hogy az új szerkesztők lemondanak a kari politikai élet alakításáról és az arról való tájékoztatásról, és a glasznoszty gyorsan változó hullámaint követve nagyobb igénnyel lépnek fel, mondván, hogy "itt úgysem történik soha semmi". Az elmúlt két hónap országos visszhangra találó eseményei viszont mégis a "bölényeket" igazolták. Jó, senki nem láthat a jövőbe, és a technikai akadályok sem teszik lehetővé a naprakész tájékoztatást. Elvileg azonban a szó is tett. Történés. és gyakorlatilag is. A következő szám nyilván a helyi eseményekkel lesz tele, miután az ország legtöbb diáklapja megjelentette már az ezzel kapcsolatos véleményét és állásfoglalását. A következő szám - ahol ez az írás is megjelenik. Legalábbis remélem, hogy napivilágot lát, és nem az azstalfióknak készül, mint az előző, ami a glasznoszty jegyében politikai, vagy ne túlozzunk: taktikai okok miatt a szerkesztők kérésére nem jelent meg. Többek között ott is megfogalmazódott a második kritikai észrevétel, miszerint elenyésző azoknak a cikkeknek a száma, amiket hallgatók jegyeznek. Ez a megjegyzés is kezdi érvényét veszteni, de még csak kezdi. A cikkek szerzőinek még mindig csak alig harmada hallgató. A gondolatjel 88/2. számának kritikája itt kezdődhetne. Ha. Ha rájönnének, miféle elv alapján kapcsolható össze Máté Tóth András törekedés példabeszédekben megfogalmazott lélek-helyzetrajza a prágai Tavasszal (interjú, dokumentum, tanulmány), a FIDESZ-ről szóló tájékoztatás Jónás Csaba borghesianusnak álcázott esszéjével (színtiszta, ráadásul jó minőségű irodalom), a filmkritikák egymással és a József Attila párttagságának megszakadását elemző tanulmánnyal stb. Hogy ilyen ezerszínű világban élünk? Vörös, szürke, kék, egy kis zöld árnyalattal? Akkor is: minden emberi alkotásnak - a lapszerkesztésnek is - éppen az a lényege, hogy a káoszon túl a rendet megmutassa, a zűrzavarból a formát megszervezze. Egy lapszemlét vagy lapszámról szóló kritikát is az egész igényével szeretnék megírni, de a Gondolatjel legutóbbi száma erre nem ad lehetőséget. A kritika ezúttal is elmarad, igaz némileg más okokból, mint a múltkor. Nem szeretném ugyanis az írások összességét holmi prosz salátákhoz hasonlítani - még azt mondanák, hogy ez most megint: kötekedés, arisztokratizmus, fölényes ironia, elhatárolás, pálcátörés, keménykedés, szigorúság, bölénység. Holott én csak azt szeretném mondani, hogy kavics. Amit felmelek a földről, és nektek adok. Annál is inkább, mert én sem tudom, hogy hogyan lehetne politikai lapot szerkeszteni ma Magyarországon, sőt még csak azt sem, hogy lehet-e egyáltalán. Azért írok mégis ebbe a lapba, mert szimpatikus nekem, ha egy újság a róla szóló kritikát is közölni akarja a saját hasábjain. Mert ez is olyan, mint a kavics: párbeszéd, résélmény, bátorság.

Mikola Gyöngyi